

Sra. Conselleira de Cultura, queridos amigos e amigas.

Celebramos hoxe o premio ao libro do ano *Territorio da desaparición* do poeta Miguel Anxo Fernán-Vello, neste vintecinco aniversario da AELG que percorre a nosa biografía colectiva.

E celebro con el vintecinco anos de amizade, de compartir os soños para esta terra e para este pobo, nos alicerces do seu ser traballamos o sábrego, tallamos o silencio do tempo futuro. Compartimos os mestres na vida e na poesía: Antón Avilés e mais Uxío Novoneyra e mais Manuel María, que fixeron para nós tanxíbeis as verdades da nosa realidade colectiva, humana.

Escribir poemas significa ser, á busca da vida, á busca da beleza, e isto só é certo cando, como nos poemas de Miguel Anxo, a beleza acontece ao lelos, cando escoitamos a música dos seus silencios. Cando entramos e camiñamos os Territorios da desaparición, ao relelos quixera eu gardar silencio e percorrer mentalmente as imaxes que nos poemas dan conta do transcorrer do efémero, nos territorios onde ser poeta é soñar en presenza do tempo, na incerteza, pois non sabemos se algún anaco do día vivido será futuro.

Na certeza de que todo o que desaparece, como flor abre o seu misterio e deita o seu pole, a súa poeira azul, mais non é posíbel apreixar o seu segredo para a facer do futuro certeza de permanencia, aínda que sabemos que vivirá en nós como signo e símbolo sen materia.

Mais aínda así, ao entretecer as palabras nos poemas da desaparición, a casa que foi e os seres que a habitaron, xorden á vida e estas están a crear unha vida outra, e asistimos á resurrección da luz que habita nos poemas, luz que foi acrisolada ao longo dos séculos. Cántos séculos de sedimento poético necesita unha literatura para dar resposta ao tempo con poemas da profundeza poética dos versos de Miguel Anxo.

Moitas son as estéticas poéticas que emerxen dun mesmo proxecto ético-cultural. O do noso poeta móvese neses ceos que, en palabras de Euxenio Montale, buscan o advento dunha nova harmonía social, da cal só hai presentimentos nas chairas da Utopía.

Permitídemme que no poeta Miguel Anxo Fernán-Vello vexa reflectida a toda unha xeración que é a súa e que é a miña, e digo xeración sobre de todo no sentido mais histórico-temporal:

Participou no movemento asociativo cultural de comezo dos anos oitenta n'O Facho, cando as agrupacións culturais deixaron de ser lugares de acollida do movemento nacionalista aínda ilegal para se converter naquela Agrupación Cultural O Facho, para que fose iso: palabra a arder no alto.

Desde a secretaría xeral da Asociación de Escritores en Lingua Galega, con Antón Avilés e mais con Uxío Novoneyra na presidencia, ao longo de

asociación de escritores en lingua galega

moitos e intensos anos, mantivo o lume aceso da dignidade pública do escritor, cando a nosa asociación de escritores era negada como portavoz dun soño colectivo soñado polos escritores e as escritoras galegas. Non sería entendíbel a AELG sen o seu labor, que era como camiñar contra das sombras.

Miguel Anxo tatuou na pel do silencio a espiral de Paúl Klee, e esta fíxose a forma máis pura do movemento, segundo as palabras do pintor, e fixéronse proxecto editorial que como a Espiral Maior está a desenvolver un fértil labor, no ceo mais límpido onde habita a estrela que nos guía, pois el ben sabe, e eu con el, que os escritores somos como os mariñeiros do Gran Sol, que precisamos de barcos editoriais, e estes cota de pesca no mar maior inmenso da escrita, mais para nós limitado mar dos lectores, en lingua galega.

Compartimos todos e todas nós con el na Asociación de Escritores en Lingua Galega os tempos da ilusionada esperanza, da sementeira, e compartimos hoxe o non menos importante e ilusionado labor de coidar a vedraña árbore nacional que comeza a dar os seus froitos.

Cesáreo Sánchez Iglesias, Presidente da Asociación de Escritores en Lingua Galega